

Sygn. akt: I C 1893/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2020r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Czyczerska

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2020r. w Lubinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. P. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 10.042,00 zł (dziesięć tysięcy czterdzieści dwa złote 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 7.042,00 zł od dnia 27.03.2018r. do dnia zapłaty;

- 3.000,00 zł od dnia 15.02.2020r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2670,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1817,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 1.225,82 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

Sygn. akt I C 1893/18

UZASADNIENIE

Powód M. P. (1) wniósł przeciwko stronie pozwanej Towarzystwu (...) w W. pozew o zapłatę kwoty 7.042,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 lutego 2018 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 13 stycznia 2018 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której sprawca zdarzenia tj. kierujący samochodem marki O. o nr rej. (...) doprowadził do zdarzenia drogowego, w wyniku którego poszkodowanym został powód M. P. (1) kierujący samochodem osobowym marki V (...). W chwili wypadku sprawca posiadał wykupioną polisę OC u strony pozwanej tj. w Towarzystwie (...) w W.. W wyniku zdarzenia powód doznał stłuczenia kręgosłupa szyjnego i piersiowego. Powód do dnia 10 lutego 2018 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, a ze względu na występujące dolegliwości był rehabilitowany w okresie od 24 stycznia 2018 r. do 6 lutego 2018 r. Powód pismem z dnia 15 lutego 2018 r. wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 14.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 220,22 zł tytułem odszkodowania za poniesione przez niego koszty leczenia, rehabilitacji i dojazdów do placówek medycznych. W toku likwidacji szkody, strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za

zaistniałe zdarzenie i wypłaciła powodowi zadośćuczynienie w kwocie 1.000,00 zł oraz kwotę 145,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i kwotę 33,12 zł tytułem zwrotu dojazdów do placówek medycznych.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu ubezpieczyciel podał, że po zgłoszeniu szkody przeprowadził wnikliwie postępowanie wyjaśniające, celem ustalenia zakresu swojej odpowiedzialności. Przekazana przez powoda dokumentacja medyczna oraz oświadczenie powoda pozwoliły ustalić, iż świadczeniem należnym z tytułu zadośćuczynienia będzie kwota 1.000,00 zł (biorąc pod uwagę charakter zdarzenia, jego przebieg, w tym także stan pojazdów po kolizji). Ubezpieczyciel wskazał, że wypłacił powodowi również w całości koszty leczenia w wysokości 145,00 zł, natomiast za zasadne uznał świadczenie odszkodowawcze za koszty dojazdów powoda do placówek medycznych w wysokości 33,12 zł. W ocenie strony pozwanej roszczenie powoda co do dalszej kwoty 7.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia jest zbyt wygórowane w stosunku do poniesionych przez niego na skutek wypadku obrażeń ciała. Strona pozwana za niezasadne uznała również zwrot dalszej kwoty 42,10 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych, związanych z leczeniem powoda.

Pismem z dnia 25 listopada 2019 r. powód rozszerzył żądanie pozwu domagając się zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 11.542,10 zł, w tym zadośćuczynienia w wysokości 11.500,00 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 stycznia 2018 r. o godz. 08:10 na 17,4 km drogi krajowej K-36 M. P. (1) kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...) uczestniczył w kolizji drogowej. Sprawcą wypadku był J. P. kierujący pojazdem marki O. o nr rej. (...), który nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu. Sprawca wypadku został ukarany mandatem karnym. W chwili zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej tj. w Towarzystwie (...) w W..

okoliczności bezsporne, a nadto dowód:

- pismo Wydziału Ruchu Drogowego KPP w L. z dnia 01.01.2018 r., k. 10

Po wypadku z dnia 13 stycznia 2018 r. powód zgłosił się na (...) Sp. z o.o. w L.. Skarżył się na ból między łopatkami. Po przeprowadzonych badaniach u powoda stwierdzono stłuczenie kręgosłupa szyjnego i piersiowego. Przy wypisie powoda do domu zalecono noszenie miękkiego kołnierza S. przez co najmniej 7 dni, środki przeciwbólowe, maść V. do smarowania oraz skierowano powoda do poradni ortopedycznej celem kontroli po 6-7 dniach od zdarzenia. Z uwagi na dolegliwości bólowe powód otrzymał od lekarza ortopedy zwolnienie lekarskie w okresie od dnia 24 stycznia 2018 r. do dnia 10 lutego 2018 r. Ponadto w dniu 19 stycznia 2018 r. powód został skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne w postaci ultradźwięków, (...) oraz ćwiczeń kręgosłupa, na które uczęszczał od dnia 24 stycznia 2018 r. do dnia 6 lutego 2018 r. W związku z leczeniem powód poniósł koszt zakupu kołnierza ortopedycznego w kwocie 33,00 zł a także koszt związany z tapingiem, lampą Sollux i prądami interferencyjnymi w kwocie 112,00 zł. Powód poniósł również koszty przejazdów na wizyty lekarskie oraz na rehabilitację w w/w okresie w kwocie 75,22 zł.

Powód po wypadku nadal korzysta z zabiegów rehabilitacyjnych kilka razy w roku ze skierowania od lekarza rodzinnego i neurologa oraz korzystał z branżowego pakietu medycznego. Powód przebywał na leczeniu w sanatorium w K. w okresie od 27 czerwca 2020 r. do 18 lipca 2020 r. Powód na skutek dolegliwości bólowych na stałe przyjmuje leki przepisywane mu przez lekarza neurologa i lekarza rodzinnego. Powód po wypadku musiał zmienić stanowisko pracy do czasu przejścia na emeryturę. Spowodowało to miesięczny spadek jego wynagrodzenia o około 300,00 zł miesięcznie. Powód przed wypadkiem był osobą aktywną i samodzielną. Nie uskarżał się na żadne dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa. Ponadto powód nigdy wcześniej nie uczestniczył w wypadku drogowym. Mimo przewlekłego leczenia i rehabilitacji, powód w dniu 22 listopada 2019 r. był na wizycie u neurochirurga, który skierował go na zabieg operacyjny. Do operacji jednak nie doszło z powodu zaistniałej w kraju sytuacji epidemiologicznej.

Dowód:

- dokumentacja medyczna powoda, k. 9; k. 11-16; k. 60-65;

- akta szkody zamieszczone na płycie CD, k. 76;

- zeznania powoda M. P. (2) złożone na piśmie w dniu 17.09.2020 r., k. 173-174v;

Powód M. P. (1) pismem z dnia 15 lutego 2018 r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 14.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 220,22 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i dojazdów do placówek medycznych. W odpowiedzi na powyższe zgłoszenie, strona pozwana decyzją z dnia 22 lutego 2018 r. przyznała na rzecz powoda zadośćuczynienie w wysokości 1.000,00 zł oraz zwrot kosztów leczenia w wysokości 145,00 zł a także przyznała powodowi zwrot kosztów dojazdów do placówek medycznych w wysokości 33,12 zł.

Dowód:

- decyzja strony pozwanej z dnia 22.02.2018 r., k. 17-18;

- akta szkody zamieszczone na płycie CD, k. 76;

Powód M. P. (1) w wyniku wypadku z dnia 13 stycznia 2018 r. doznał urazu skrętnego kręgosłupa szyjnego oraz urazu kręgosłupa piersiowego. Powód w dniu wypadku został zaopatrzony w ramach (...), gdzie wykonano RTG kręgosłupa szyjnego i nie stwierdzono zmian urazowych, natomiast stwierdzono nasilone zmiany zwyrodnieniowe. Rok od zdarzenia powód miał również wykonane badanie MR kręgosłupa szyjnego z wynikiem nasilonych zmian zwyrodnieniowow-dyskopatycznych ze stenozą bezwzględną kanału kręgowego. Zmiany te nie są następstwem przebytego w dniu 13 stycznia 2018 r. urazu kręgosłupa szyjnego. Proces ich powstawania jest procesem długotrwałym. Mają one jednak wpływ na długotrwałość i intensywność odczuwanych po zdarzeniu dolegliwości oraz na proces gojenia się skutków urazu. Powód przebył leczenie rehabilitacyjne odcinka szyjnego kręgosłupa zalecone przez konsultujących lekarzy i przebywał na zwolnieniu lekarskim przez niemal miesiąc, co pozwoliło mu na prowadzenie oszczędzającego trybu życia. Leczenie powoda należy uznać za zakończone. Mimo tego do chwili obecnej powód odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego z promieniowaniem do łopatki prawej, prawej kończyny górnej, zaburzenia czucia w tej kończynie i skóry szyi. Wypadek w którym uczestniczył powód był czynnikiem prowokującym wystąpienie dolegliwości bólowych, których powód nie odczuwał przed zdarzeniem. U powoda stwierdzono długotrwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5% - na podstawie pkt 94a tzw. tabeli uszczerbkowej (Załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania).

Dowód:

- opinia łączna biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej lek. med. S. L. oraz z zakresu neurologii lek. med. J. W. z dnia 08.10.2019 r., k. 85-95;

- uzupełniająca opinia łączna biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej lek. med. S. L. oraz z zakresu neurologii lek. med. J. W. z dnia 20.01.2020 r., k. 127-130.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części co do wysokości zadośćuczynienia, natomiast w całości co do zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych.

W sprawie bezspornym było, że w dniu 13 stycznia 2018 r. doszło do zdarzenia drogowego, w którym powód został poszkodowanym, doznając urazów skręcenia kręgosłupa szyjnego i stłuczenia kręgosłupa piersiowego.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy powód zasadnie żąda zasądzenia od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. kwoty 11.500,00 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę w wyniku kolizji drogowej z dnia 13 stycznia 2018 r. oraz kwoty 42,10 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych. Strona pozwana kwestionowała swoją odpowiedzialność odszkodowawczą co do wysokości, podnosząc, że żądania powoda są zbyt wygórowane i nieadekwatne do zaistniałej szkody.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia lub jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zadośćuczynienie przysługuje bowiem za krzywdę, a więc za szkodę o charakterze niemajątkowym, która nie przedstawia jakiejś wartości ekonomicznej. Podkreślić w tym miejscu należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże zarówno doktryna jak i judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko, wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych (pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne), trwałości skutków czynu niedozwolonego (kalectwo, oszpeccenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności), prognozy na przyszłość (polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia), wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej, utratę kontaktów towarzyskich itp. (por. m.in. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r., II UKN 681/98, OSNP 2000, poz. 626). W judykaturze podkreśla się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, co oznacza, iż ma złagodzić odczuwalność doznanej krzywdy z jednej strony, z drugiej zaś jednak nie może ono być źródłem wzbogacenia (Wyrok SN z dnia 9 lutego 2000r., III CKN 582/98, niepubl.). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości.

Zgodnie z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, a przede wszystkim łącznej opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii lek. med. S. L. oraz specjalisty neurologa lek. med. J. W., Sąd doszedł do przekonania, że krzywda po stronie powoda wystąpiła i była ona ściśle związana ze zdarzeniem z dnia 13 stycznia 2018 r. Konsekwencją tego wypadku był doznany przez powoda uraz skręcenia kręgosłupa szyjnego oraz uraz kręgosłupa piersiowego i odczuwane w związku z tym dolegliwości bólowe. Rzetelna i fachowa opinia biegłych sądowych powołanych w niniejszym postępowaniu potwierdziła rozstrój zdrowia powoda na skutek zdarzenia z dnia 13 stycznia 2018 r., gdyż biegli sądowi orzekli u powoda uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%. Odnosząc się do zarzutów strony pozwanej biegli wskazali, że zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne stwierdzone u powoda niewątpliwie miały i mają wpływ na intensywność odczuwania dolegliwości, które są prowokowane przez czynnik zewnętrzny oraz długotrwałość procesu gojenia skutków urazu. Należy jednak uwzględnić, że pomimo ich istnienia do czasu zdarzenia powód nie odczuwał dolegliwości kręgosłupa ani nie był leczony czy diagnozowany z tego powodu. Tryb prowadzonego przez powoda życia oraz konieczność obciążania kręgosłupa przed i po zdarzeniu są porównywalne. Nie uczestniczył on w żadnym innym wypadku drogowym, nie doznał innych urazów kręgosłupa szyjnego. Ponadto biegli wskazali, że rokowania co do stanu zdrowia powoda w przyszłości są niepewne z uwagi na jego wiek oraz masywność zmian samoistnych. Proces gojenia przebytych urazów u osoby w wieku powoda wymaga więcej czasu i nie zawsze dochodzi do pełnego wygojenia tkanek. Nie można nawet wykluczyć, że przebyte urazy mogą w przyszłości wpłynąć na pogłębienie już istniejących przeciążeń kręgosłupa. Uraz jest bowiem jednym z czynników powstawania wtórnych zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Ponadto powód z uwagi na utrzymywanie się dolegliwości bólowych oraz stwierdzone zmiany w zakresie kręgosłupa szyjnego powinien codziennie wykonywać ćwiczenia wyuczone

przez rehabilitanta oraz prowadzić oszczędny tryb życia. Powód powinien również unikać dźwigania i nadmiernego obciążania kręgosłupa szyjnego.

Należy pamiętać, że uszczerbek na zdrowiu jest traktowany jako kryterium pomocnicze przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia. M. P. (1) kierując sprawę przed Sąd, po rozszerzeniu powództwa, upatrywał kompensaty za swoje cierpienie w wysokości 11.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia i takiej kwoty domagał się od strony pozwanej. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 42,10 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych.

Zdaniem Sądu niewątpliwie krzywda po stronie powoda wynikająca z wypadku z dnia 13 stycznia 2018 r. występuje, a nawet doprowadziła do powstaniem uszczerbku na zdrowiu. Sąd za odpowiednią kwotę zadośćuczynienia w stosunku do krzywdy M. P. (1) uznał dalszą kwotę 10.000,00 zł, która to kwota w pełni zrekompensuje poniesione przez niego cierpienia, biorąc również pod uwagę, że powód w toku postępowania likwidacyjnego otrzymał już od ubezpieczyciela kwotę 1.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

W ramach żądania zasądzenia odszkodowania powód dochodził także zasądzenia kwoty 42,10 zł tytułem kosztów dojazdu do placówek medycznych. Sąd uznał powyższe żądanie za uzasadnione. Powyższe roszczenie zostało udowodnione przez powoda w toku niniejszego procesu. Jak bowiem wynika z w pełni wiarygodnych zeznań powoda, a także w świetle zasad doświadczenia życiowego, za zasadne należy uznać, iż powód poniósł koszty dojazdów do placówek medycznych w związku z leczeniem i rehabilitacją. Powód w toku procesu przedłożył dokument w postaci specyfikacji dojazdów do placówek medycznych, z którego wynika, iż łączna ilość przejechanych kilometrów wyniosła 90. Sąd uznał powyższy dokument za w pełni rzetelny, wiarygodny, obrazujący zakres kosztów poniesionych w związku z dojazdami. Wobec powyższego przyjmując stawkę 0,8358 zł / km (zgodnie z Rozporządzeniem Min. Transportu z dnia 23 października 2007r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania samochodów osobowych do celów służbowych – Dz. U z 2007r. Nr 201, poz. 1462) należne powodowi odszkodowanie wynosi 75,22 zł. Jako że w toku likwidacji szkody strona pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 33,12 zł do dopłaty pozostaje kwota 42,10 zł.

Podsumowując, Sąd uznał za zasadne i udowodnione roszczenie powoda z tytułu zadośćuczynienia i odszkodowania w wysokości 10.042,00 zł oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Zasadne było również roszczenie powoda w zakresie dotyczącym odsetek ustawowych od zasądzonej łącznej kwoty zadośćuczynienia. Wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy. Rozstrzygnięcie o odsetkach zostało wydane na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Analogiczną regulację zawierają również przepisy art. 817 § 1 i § 2 k.c. W przypadku odszkodowań wypłacanych na podstawie umów OC przepis jednoznacznie określa wymagalność tego świadczenia.

W punkcie I sentencji wyroku Sąd zasądził od strony pozwanej Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda M. P. (1) kwotę 10.042,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 7.042,00 zł od dnia 27 marca 2018 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 3.000,00 zł od dnia 15 lutego 2020 r. do dnia zapłaty (tj. 31 dni od dnia doręczenia odpisu pisma stronie pozwanej, która otrzymała je w dniu 15 stycznia 2020 r.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny Sądu. W przedmiotowej sprawie powód tylko

nieznacznie uległ swojemu żądaniu, w związku z czym Sąd kosztami procesu w całości obciążył stronę pozwaną jako stronę przegraną w niniejszym procesie.

Na koszty powoda w niniejszym postępowaniu składały się: opłata od pozwu w wysokości 353,00 zł, uiszczona zaliczka na poczet opinii powołanych w sprawie biegłych sądowych w wysokości 500,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 1.817,00 zł, co po zsumowaniu dało kwotę 2.670,00 zł.

Na podstawie art. 83 ust. 2 w związku z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594) zobowiązano stronę pozwaną do pokrycia wydatku w postaci wynagrodzenia biegłych sądowych, tymczasowo uiszczonego ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie w wysokości 1.225,82 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.